

*'We hebben geen controle over wat er gebeurt, maar we zijn in dialoog met het leven'
(Annemarie Postma)*

Een paar dagen geleden was ik op het Taribush Kuna festival. Ik heb genoten van het zingen met collega's in de Stemcaravaan en alles wat er aan muziek, kunst, theater en spiritualiteit te beleven was. Een groot inzicht kreeg ik pas toen ik het parkeerterrein af wilde rijden. Na de hoosbuien was het weiland veranderd in een sompig moeras. Ik zag al festivalgangers met hun auto vastzitten in de drek. Ik probeerde dat met mijn auto te voorkomen door vol gas richting uitgang te sjezen. Bleek dat nu juist niet de methode te zijn om er snel uit te komen. Het omgekeerde was het geval. Ik kwam nog dieper vast te zitten in de modder en grote modderklodders belemmerden het zicht door de ruiten. Het leek alsof ik meegedaan had aan de zwarte cross in plaats van een vredelievend festival. De parkeervrijwilligers' waren mijn helden die middag. Het waren 'uit-de-drek-duw-vrijwilligers' geworden. Ze leerden mij dat ik met een constante snelheid van ongeveer 30 km per uur en het stuur een beetje met de bewegingen mee laten gaan, niet twijfelend, maar rechtstreeks naar de uitgang moest rijden tot ik op de verharde weg was.

Is het in het leven soms niet anders? Dat als we ergens in vast komen te zitten weerstand gaan bieden en dan nog vaster komen te zitten? Dat we beter met de bewegingen van het leven mee kunnen bewegen ook al voelt dat niet altijd even fijn. Maar dat dat wel de manier is om vooruit te komen en niet nog dieper 'in de shit' te raken?

'Ja' zeggen tegen alles wat op je (levens-) pad komt. Maar ook mogen oefenen in de manier waarop je daar mee omgaat. Want ook als er weerstand is kun je dat bezingen en blijkt dat opeens de weg naar bevrijding te zijn. Wil jij ook graag jouw weg naar binnen gaan?